

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/50/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011200553
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2013
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011200553.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: H. V. S., bytom W. XXX, právne zastúpeného Stilo s.r.o., Palárikova 83, Čadca, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-165/2010 zo dňa 22. februára 2011, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/48/2011-60 zo dňa 30. mája 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/48/2011-60 zo dňa 30. mája 2012 z m e ň u j e tak, že rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-165/2010 zo dňa 22. februára 2011 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 234,17 € k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-165/2010 zo dňa 22. februára 2011, ktorým žalovaný ako správny orgán zamietol rozklad žalobcu zo dňa 11. marca 2008 a potvrdil prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 44 zo dňa 27. februára 2008, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom konania ich náhradu nepriznal, a to vzhľadom na neúspech žalobcu v konaní, ako aj skutočnosť, že žalovanému podľa ustálenej judikatúry právo na náhradu trov konania neprislúcha.

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky stanovené formálne i obsahové náležitosti a vydal ho orgán na to príslušný, pričom postupoval v

mediach zákonom stanoveného postupu. Mal za to, že žalovaný ako odvolací orgán preskúmal napadnuté rozhodnutie v celom rozsah a zistené vady konštatované rozsudkami Krajského súdu v Bratislave (č. k. 3S/120/2008-50 zo dňa 6. októbra 2009) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 8Sžo/11/2010 zo dňa 20. októbra 2010) odstránil. V celom rozsahu sa stotožnil s argumentáciou žalovaného obsiahnutou v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia. Bol názoru, že správny orgán pre potreby vyslovených záverov dostatočne zistil skutkový stav veci, tento po právnej stránke správne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v rozklade.

Zdôraznil, že právne relevantným a nosným dôvodom rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ nebola skutočnosť, že by žalobca prijal od niektorej z osôb menovaných v rozhodnutí nenáležité plnenie súvisiace s jeho činnosťou príslušníka PZ a riaditeľa ODI OR PZ v Čadci, keďže oproti pôvodnému rozhodnutiu, zrušenému spomínaným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, nebolo dôvodom rozhodnutia o prepustení korupčné správanie, ale za skutočnosť zakladajúcu dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. bolo určené uprednostňovanie a zvýhodňovanie iných osôb pri vykonávaní evidenčných úkonov v rozpore s pokynmi nadriadeného žalobcu. Preto sa súd prvého stupňa domnieval, že preskúmané rozhodnutie bolo vydané v súlade s § 250j ods. 6 OSP.

Poukázal na skutočnosť, že policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nadriadenými, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, je povinný zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného a je povinný zdržať sa konania, ktoré by mohlo ohroziť dôveru v Policajný zbor. Podľa názoru krajského súdu z administratívneho spisu, predovšetkým z výpovedí v konaní vypočutých svedkov, vyplynuli skutočnosti uvedené v odôvodnení rozhodnutia žalovaného. V tomto ohľade sa súd prvého stupňa nestotožnil so žalobcom, že tvrdenia uvedené v oboch rozhodnutiach sú v rozpore s výpoveďami všetkých vypočutých svedkov, a že nebolo žiadnymi relevantnými dôkazmi preukázané, že by sa žalobca dopustil porušenia služobnej prísahy alebo služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom. Zároveň dal do pozornosti, že hlavnou úlohou PZ je chrániť záujmy spoločnosti, a preto na činnosť PZ sú kladené vyššie nároky, príslušníci PZ majú väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojím správaním majú byť vzorom vo vzťahu k ostatným občanom. Ďalej uviedol, že je nezlučiteľné s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere príslušníka PZ zotrval policajt, ktorý neplní pokyny svojho nadriadeného zvlášť, ak ide o policajta, ktorý zastáva funkciu riadiacu, ako to bolo v prípade žalobcu. Doplnil, že z pokynu riaditeľa KR PZ v Žiline č. KRP-448/VO-2007 zo dňa 16. marca 2007 vyplýva zákaz vykonávať a vybavovať prednostne evidenčné úkony na okresných dopravných inšpektorátoch.

Vyslovil, že žalobca tým, že evidenčné úkony na ODI OR PZ v Čadci vykonával v rozpore s pokynmi riaditeľa KR PZ v Žiline, porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. Taktiež mal za to, že neplnil svedomite úlohy uložené mu zákonom a pokynmi nadriadených, pričom bol s nimi riadne oboznámený a dopustil sa konania, ktoré by mohlo ohroziť dôveru v Policajný zbor. Preto jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo za týchto okolností na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby a s ohľadom na uvedené žalobca naplnil zákonné podmienky dôvodu prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.

Za správne pokladal uváženie žalovaného, že zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy zo strany žalobcu spočívalo v tom, že tento nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď ako riaditeľ ODI OR PZ v Čadci v rozpore s predpismi uprednostňoval a zvýhodňoval pri vykonávaní evidenčných úkonov k motorovým vozidlám iné osoby. Žalobca svoje sily a schopnosti nevynaložil na ochranu práv iných osôb, naopak v prípadoch zvýhodnených žiadateľov o vykonanie evidenčných úkonov sám do týchto práv zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Nevykonával riadne štátnu službu, keď počas nej svedomite neplnil úlohy uložené mu zákonom a nariadením nadriadeného (pokyn riaditeľa KR PZ v Žiline č. KRP-

448/VO-2007 zo dňa 16. marca 2007), teda by bolo v priakom rozpore s dôležitým záujmom štátnej služby, keby v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý nekonal v súlade s pokynom svojho nadriadeného.

Neprisvedčil námietke žalobcu, že uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 10. októbra 2010 sp. zn. VII/2 Gv 95/09-15 svedčí o tom, že sa skutok opisovaný v rozhodnutí žalovaného sa nestal, keď predmetné uznesenie, ktorým bolo trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené, uvádza ako dôvod zastavenia skutočnosť, že skutok nie je trestným činom.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-165/2010 zo dňa 22. februára 2011, ako aj personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 44 zo dňa 27. februára 2008 zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Namietal, že nie možné stotožniť sa s rozhodnutím žalovaného, ktorému vyčítal, že nedostatočne odôvodnil porušenie služobnej prísahy a služobných povinností žalobcu, nakoľko z výpovedí svedkov B. W. a V. W. nevyplynuli skutočnosti uvedené v preskúmanom rozhodnutí. Mal za to, že tvrdenia v odôvodnení napadnutých rozhodnutí, že žalobca konateľ firmy V. W. viackrát uprednostňoval pri evidenčných úkonoch za poskytnuté služby, boli vyvrátené výpoveďami oboch menovaných svedkov, ako aj vyjadrením žalobcu, keďže poskytované služby uvedené v odôvodnení rozhodnutia nemali žiaden súvis s evidenčnými úkonmi, ktoré vykonávala spoločnosť Sakson P + V s.r.o. Ďalej uviedol, že z výpovede svedka V. Q. jasne vyplynulo, že poskytnutie kovových uholníkov z firmy Promont s.r.o. nemalo žiaden súvis s evidenčnými úkonmi alebo prihlasovaním vozidiel tejto firmy na ODI Čadca. Súčasne doplnil, že z uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/2 Gv 95/09-15 zo dňa 10. októbra 2010 vyplýva, že trestné stíhanie voči obvinenému V. Q. bolo zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Taktiež namietal, že z výpovede svedka I. W. je možné jednoznačne vyvodiť, že tento doniesol manželke žalobcu trocha čučoriedok z dôvodu, že sa so žalobcom poznajú už dlhšie a vylúčil akúkoľvek súvislosť medzi poskytnutými čučoriedkami a evidenčnými zmenami, ktoré žalobca vykonával na ODI Čadca v mene obce. Rovnako tak poukázal na skutočnosť, že svedok Y. B. sa vyjadril, že nazbieral asi 10 litrov čučoriedok a tieto doniesol žalobcovi ako priateľovi, pričom poprel akúkoľvek súvislosť medzi poskytnutými čučoriedkami a prihlasovaním do evidencie motorového vozidla, patriaceho jeho priateľovi X. E. alebo s vydávaním nových tabuliek EČV.

Ďalej namietal, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného nemá podklad vo vykonanom dokazovaní a je v rozpore s obsahom spisov, nakoľko z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu vyplýva, že svedkovia, ktorí vypovedali v trestnom konaní, popreli súvislosť medzi poskytovaním akýchkoľvek prác a výhod žalobcovi s vykonávaním evidenčných úkonov na ODI OR PZ Čadca. Dodal, že žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bez akýchkoľvek dôkazov a relevantných skutočností uvádza, že údajne môže ísť o účelové tvrdenia z ich strany, pretože tieto osoby by boli sami trestne zodpovedné za poskytovanie úplatku. Zdôraznil, že pokiaľ boli vypočutí podriadení žalobcu ako svedkovia, títo vypovedali v jeho prospech a z ich výpovedí nemožno vyvodiť záver, že by sa žalobca dopustil porušenia služobnej prísahy alebo služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom. Konštatovanie žalovaného, že podriadení žalobcu pochopiteľne nevypovedajú proti nemu, ale skôr v jeho prospech považoval za úplne nedôvodné a rozporné s obsahom týchto výpovedí. Podľa žalobcu z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že doposiaľ žiadnymi relevantnými dôkazmi nebolo preukázané, že by sa žalobca dopustil porušenia služobnej prísahy alebo služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom. Uvedené tvrdenia oboch správnych orgánov pokladal za rozporné s výpoveďami všetkých svedkov vypočutých pred správnym orgánom alebo v trestnom konaní a tiež rozporné so všetkými vykonanými dôkazmi. Mal za to, že tvrdenia žalovaného v odôvodnení rozhodnutia, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď ako riaditeľ ODI OR PZ v Čadci uprednostňoval a zvýhodňoval pri vykonávaní evidenčných úkonov k motorovým vozidlám osoby, ktoré mu za to poskytli rôzne výhody alebo služby, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Zdôraznil, že korupcia mu nebola preukázaná, pričom vždy konal čestne, svedomito a pri vykonávaní evidenčných úkonov nikoho nezvýhodňoval. Pokiaľ si žalobca objednal služby, tieto si objednal ako občan a bol vždy ochotný za ne riadne zaplatiť, pričom nemali súvis s vykonávaním evidenčných zmien alebo iných úkonov na ODI OR

PZ v Čadci. Uvedené podľa žalobcu vyplýva aj z hodnotenia jeho služobnej činnosti, podľa ktorého si služobné povinnosti plnil samostatne, v práci bol systematický, iniciatívny a bol hodnotený kladne. Disciplinárne nebol riešený, naopak viackrát bol disciplinárne odmenený. V nadväznosti na uvedené žalobca dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov si pre svoj záver o tom, že žalobca svojím konaním porušil základné povinnosti príslušníka PZ, porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov služby, nezadovážili dostatok skutkových podkladov. Zdôraznil, že napriek skutočnosti, že správny orgán bol viazaný pri svojom opätovnom rozhodovaní o rozklade žalobcu právnym názorom súdov, opakovane vo veci rozhodol bez toho, aby zadovážil ďalšie skutkové podklady k rozhodnutiu vo veci. Dodal, že toto opätovné rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu o rozklade žalobcu proti personálnemu rozkazu bolo vydané v rozpore s § 250j ods. 6 OSP, keď tento nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu.

Vyjadril nesúhlas s postupom krajského súdu, ktorý napadnutý rozsudok odôvodnil v podstate tým, že odvolací správny orgán zistené vady konštatované rozsudkami súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu odstránil, preto sa stotožnil s právnym názorom, prezentovaným žalovaným vo svojom rozhodnutí. Za nesprávny pokladal názor krajského súdu, že právne relevantným dôvodom rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ nebola skutočnosť, že by žalobca prijal od niektorej z osôb menovaných v rozhodnutí nenáležité plnenie súvisiace s jeho činnosťou príslušníka PZ a riaditeľa ODI OR PZ v Čadci, keďže oproti pôvodnému rozhodnutiu, zrušenému spomínaným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, nebolo dôvodom rozhodnutia o prepustení korupčné správanie, ale za skutočnosť zakladajúcu dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. bolo určené uprednostňovanie a zvýhodňovanie iných osôb pri vykonávaní evidenčných úkonov v rozpore s pokynom nadriadeného žalobcu.

Následne dal do pozornosti, že žalovaný správny orgán rozhodnutím zo dňa 22. februára 2011 zamietol rozklad žalobcu a personálny rozkaz č. 44 zo dňa 27. februára 2008 potvrdil. Týmto bol žalobca prepustený zo služobného pomeru s odôvodnením, že údajne uprednostňoval a zvýhodňoval pri vykonávaní evidenčných úkonov osoby, ktoré mu za to poskytli rôzne výhody a služby. Zdôraznil, že dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru boli dve skutočnosti, a sice, že údajne uprednostňoval a zvýhodňoval iné osoby, ako aj údajne tieto osoby mu za to mali poskytovať rôzne výhody a služby. Mal za to, že odvolací správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia účelovo vynechal druhý uvádzaný dôvod, teda že žalobcovi mali tieto osoby poskytovať rôzne výhody a služby. V spojitosti s uvedeným odkázal na skutočnosť, že z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jasne vyplýva, že na rozhodnutie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru si oba správne orgány nezadovážili dostatok skutkových podkladov. Postup odvolacieho správneho orgánu, ktorý v odôvodnení vynechal ako dôvod prepustenia žalobcu poskytovanie výhod a služieb, možno v kontexte vyššie uvedeného hodnotiť ako postup účelový, ktorým sa žalovaný snažil obísť podstatu a zmysel rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Uviedol, že zamietnutím rozkladu žalobcu a potvrdením prvostupňového správneho rozhodnutia odvolací správny orgán potvrdil zároveň aj dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru (teda oba dôvody uvádzané v personálnom rozkaze. Nakoľko bol pre žalovaného záväzný v konaní o rozklade proti personálnemu rozkazu právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil, že správne orgány nemajú dostatok skutkových podkladov na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, mal odvolací správny orgán personálny rozkaz zrušiť a vrátiť vec prvostupňovému správne orgánu na ďalšie konanie z dôvodu, že bolo potrebné doplniť pre rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ďalšie dôkazy. Za nedostatočnú považoval argumentáciu druhostupňového správneho orgánu, že pre rozhodnutie o rozklade, ktorým potvrdil personálny rozkaz, postačilo opätovné vyhodnotenie dôkazov zadovážených predtým ako vo veci rozhodovali súde oboch stupňov.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, nakoľko ho pokladal za vydaný v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ako aj v dostatočnom rozsahu odôvodnený, pričom prvostupňový súd sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu. Uviedol, že dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru

príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. bolo porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. V zmysle ustáleného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/33/2008, sp. zn. 3Sžo/15/2011, sp. zn. 3Sžo/15/2011 a sp. zn. 3Sžo/21/2011).

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, že odvolací orgán žalovaného podľa jeho názoru účelovo vynechal dôvod, že osoby mu mali za uprednostnenie poskytnúť rôzne výhody a služby, uviedol, že s touto nie je možné súhlasiť, nakoľko dôvod prepustenia žalobcu sa počas celého konania vedeného u žalovaného nezmenil. Zdôraznil, že dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ bolo porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby tak, ako to vyplýva z § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. V návrhu na prepustenie žalobcu, ako aj v personálnom rozkaze o jeho prepustení a aj v napadnutom rozhodnutí o zamietnutí podaného rozkladu sa ako dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru uvádza práve naplnenie zákonných podmienok § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. Ďalej žalovaný poukázal na to, že v zmysle teórie správneho práva, medzi hlavné úlohy odvolacieho orgánu patrí preskúmanie celého postupu predpísaného pre konanie. Ak odvolací orgán zistí, že orgán prvého stupňa opomenul vykonať niektorý z úkonov, alebo zistí, že sa tento orgán dopustil nejakej inej nesprávnosti, jeho povinnosťou je zjednať nápravu. Súčasne pokladal za potrebné poukázať aj na § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého sa rozhodnutie o prepustení musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné. V spojitosti s uvedeným poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 105/06-45, v ktorom tento vyslovil, že „Osobitné ustanovenie § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. pod sankciou neplatnosti vyžaduje písomnú formu rozhodnutia a dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú. Z konštrukcie tejto úpravy, použitých výrazových prostriedkov vyplýva, že za dôvod ako neopomenuteľnú náležitosť treba považovať skutkovú vetu niektorého z prípadov uvedených v § 192 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú - popis konania, či opomenutia, ktoré je podraditeľné pod uplatnený dôvod prepustenia.“ Pokladal za potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku nezaviazal žalovaného k tomu, aby opätovným vyhodnotením zadovážených dôkazov v rámci opätovne vykonaného odvolacieho konania vedeného v súlade s ustanoveniami zákona č. 73/1998 Z. z. a uvedenou správnou teóriou nemohol dospieť k iným skutkovým záverom. Mal za to, že zo zadovážených dôkazov vyhodnotených v rámci opakovane vykonaného odvolacieho konania je dostatočne preukázané, že žalobca vedel a bol uzročený s pokynom svojho nadriadeného, že je zakázané vykonávať a vybavovať prednostne evidenčné úkony na okresných dopravných inšpektorátoch pre iné osoby bez predchádzajúceho súhlasu riaditeľa KR PZ v Žiline alebo jeho zástupcu. S ohľadom na uvedené zdôraznil, že v rámci odvolacieho konania nemožno rozhodovať o veci ako o novej, ktorá nebola predmetom rozhodovania orgánu prvého stupňa. Zároveň poukázal na to, že odvolacie konanie je vybudované na apelačnom princípe a druhostupňový orgán je zásadne oprávnený rozhodnúť vo veci, pričom nie je v žiadnom smere viazaný závermi prvostupňového orgánu. Dal do pozornosti, že odvolací orgán samostatne hodnotí vec zo skutkovej a právnej stránky. V správnom konaní (na rozdiel od súdneho) odvolací orgán nie je viazaný skutkovým stavom zisteným v prvostupňovom konaní, ani jeho hodnotiacim stanoviskom. Ak odvolací orgán zistí, že určitý údaj v prvostupňovom rozhodnutí, podmieňujúci jeho správnosť, je v rozpore s obsahom spisov, toto napravi aj za stavu, že neprichádza do úvahy uplatnenie reformačnej právomoci, ktorá sa zásadne vzťahuje len k výroku rozhodnutia. Vyjadril sa, že práve skutočnosti ktoré dôvod uvedený v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. zakladali, sú podľa názoru žalovaného v dostatočnom rozsahu uvedené v žalobou napadnutom rozhodnutí, v ktorom sa odvolací orgán musel vysporiadať aj so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, na ktoré v podanom rozklade žalobca poukazoval. Žalobca mal

možnosť v rámci konania vedeného u žalovaného využiť všetky subjektívne práva, ktoré mu vyplývali z ustanovení zákona, a to nielen v rámci konania na prvostupňovom orgáne, ale aj v rámci konania na odvolacom orgáne u žalovaného. Konštatoval, že po opätovnom zvážení všetkých okolností danej veci s poukázaním na vyššie uvedené dôkazy odvolací orgán dospel k záveru, že zhromaždenými dôkazmi je dostatočne preukázaná tá skutočnosť, že žalobca tým, že evidenčné úkony na ODI OR PZ v Čadci vykonával v rozpore s pokynmi riaditeľa KR PZ v Žiline č. KRP-448/VO-2007 zo dňa 16. marca 2007, porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, čím naplnil zákonné podmienky dôvodu prepustenia uvedené v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. Dospel k záveru, že zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočíva v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď ako riaditeľ ODI OR PZ v Čadci uprednostňoval a zvýhodňoval pri vykonávaní evidenčných úkonov k motorovým vozidlám iné osoby, čím konal v rozpore s pokynom svojho nadriadeného. Svoje sily a schopnosti nevynaložil na ochranu práv iných ako zvýhodnených žiadateľov o vykonanie evidenčných úkonov, ale sám do nich zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti spočívalo v tom, že žalobca nevykonával riadne štátnu službu, keď počas nej svedomite neplnil úlohy uložené mu zákonom (§ 2 ods. 1 písm. j/ zákona č. 171/1993 Z. z.), nariadením nadriadeného (čl. 3 ods. 2 N PPZ č. 1/2007) a pokynom nadriadeného (pokyn riaditeľa KR PZ v Žiline č. KRP-448/VO-2007 zo dňa 16. marca 2007), čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., pretože sa nezdržal konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, ani konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť PZ alebo mohlo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал služobnú disciplínu. Podľa názoru žalovaného je zo zadovážených dôkazov dostatočne preukázané, že žalobca pri evidenčných úkonoch na ODI v Čadci postupoval v rozpore s uvedeným pokynom svojho nadriadeného. Preto vzhľadom na tieto skutočnosti poukazovanie žalobcu na akési vynechanie dôvodu nepovažoval za dôvodné. Doplnil, že žalobca sa mohol oboznámiť so všetkými zhromaždenými dôkazmi, ktorými je mu protiprávne konanie podľa názoru žalovaného v dostatočnom rozsahu preukázané. Žalovaný v čase rozhodovania o prepustení žalobcu v medziach zákona v súlade s povolenou voľnou úvahou (správne uváženie), v ktorej je nezastupiteľný, posúdil intenzitu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti žalobcu a v súlade so zákonom aj rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. októbra 2013 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 250ja ods. 3 OSP, ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. Policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady. Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhopovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1 vety prvej zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Podľa § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Žalovaný rozhodnutím č. SLV-PS-PK-165/2010 zo dňa 22. februára 2011 zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz č. 44 zo dňa 27. februára 2008, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru v stálej štátnej službe vo funkcii riaditeľa Okresného dopravného inšpektorátu v Čadci, Okresného riaditeľstva PZ v Čadci, služobného úradu Krajského riaditeľstva PZ v Žiline. Personálny rozkaz odôvodnil správny orgán prvého stupňa tým, že žalobca sa dopustil porušenia služobnej prisahy a služobných povinností, keď v máji 2007 prijal od konateľa spoločnosti Sakson P+V s.r.o. v sídle Stašov dve bagrové lyžice zeminy, ktorú mu priviezli a nefakturovali. Rovnako v tom mesiaci si požičal od konateľa uvedenej spoločnosti zvärací aparát, pričom za zapožičanie tohto prístroja mu spoločnosť opäť službu nefakturovala. Tieto služby prijal žalobca za to, že v roku 2007 viackrát uprednostnil pri evidenčných úkonoch ich firemné motorové vozidlá oznámením konkrétneho termínu spoločnosti, kedy sa má dostaviť k vybaveniu evidenčného úkonu konkrétneho motorového vozidla, aby nemusel čakať dlho v rade. Ďalej v mesiaci máj 2007 prijal žalobca od konateľa spoločnosti Promont s.r.o. kovové uholníky v celkovej dĺžke cca 30 metrov, ktoré neboli fakturované. Ako protislužbu poskytol žalobca uvedenej spoločnosti vybavenie požadovaných dokladov bez čakania. V lete 2007 prijal od starostu obce Klokoč presne nezistené množstvo čučoriedok, ktoré tento odniesol manželke žalobcu do miesta bydliska, za čo ho žalobca uprednostnil pri vybavovaní evidenčných zmien k motorovým vozidlám tejto obce, ako aj dokladu k jeho vlastnému prívesnému vozíku. Na jeseň 2007 prijal od Y. B. 10 litrov čučoriedok za uprednostňovanie jeho priateľa X. E. pri obhliadke jeho traktora, ktorú v súvislosti s prihlásením do evidencie osobne vykonal žalobca v mieste jeho trvalého bydliska K. P., ako aj pri zaevidovaní tejto evidenčnej zmeny a vydaní nových tabuliek.

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/120/2008-50 zo dňa 6. októbra 2009, potvrdeným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/11/2010 zo dňa 20. októbra 2010 bolo zrušené rozhodnutie žalovaného č. SLV-44/PK-2008 zo dňa 6. júna 2008 podľa § 250j ods. 2 písm. b/, c/ OSP a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie s úlohou, aby v novom konaní v predmetnej veci pri hodnotení dôkazov vychádzal z obsahu dôkazov, ktoré boli zadovážené pri vlastnom šetrení nadriadeného, ako aj dôkazov zadovážených v trestnom konaní a na základe takto vyhodnotených dôkazov opätovne rozhodol. Krajský súd dal do pozornosti, že v napadnutého rozhodnutia žalovaného

nie je zrejmé, prečo správny orgán na základe výpovedí svedkov dospel k záveru, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., nakoľko tieto výpovede nesvedčili v neprospech žalobcu. Súčasne mal za potrebné uviesť, že žalobcovi nebolo korupčné správanie preukázané, taktiež že by konal nečestne. Súd zistil, že práve podriadení vypovedali o žalobcovi kladne, odborová organizácia s návrhom na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ nesúhlasila. Za nepodložený pokladal aj záver žalovaného, že po prehratí záznamov telefonických rozhovorov svedkov z legálneho využitia ITP sú ich tvrdenia údajne spochybnené. Zároveň konštatoval, že takéto tvrdenie žalovaného nemá vo vykonanom dokazovaní pred vyšetrovateľom PZ oporu.

V preskúvanom rozhodnutí č. SLV-PS-PK-165/2010 zo dňa 22. februára 2011 žalovaný dospel k rovnakému záveru ako vo svojom pôvodnom rozhodnutí. Žalovaný a rovnako krajský súd v napadnutom rozhodnutí, okrem iného konštatovali, že právne relevantným a nosným dôvodom rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ nebola skutočnosť, že by žalobca prijal od niektorej z osôb menovaných v rozhodnutí nenáležité plnenie súvisiace s jeho činnosťou príslušníka PZ a riaditeľa ODI OR PZ v Čadci. Oproti pôvodnému rozhodnutiu, zrušenému rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/120/2008-50 zo dňa 6. októbra 2009 nebolo dôvodom rozhodnutia o prepustení korupčné správanie, ale za skutočnosť zakladajúcu dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. bolo určené uprednostňovanie a zvýhodňovanie iných osôb pri vykonávaní evidenčných úkonov v rozpore s pokynmi nadriadeného žalobcu.

Žalovaný v preskúvanom rozhodnutí poukázal na záznam vedený na OR PZ v Čadci pod č. ORP-177-5/VO-2008 zo dňa 1. februára 2008 (o nahliadnutí do vyšetrovacieho spisu), z ktorého vyvodil, že V. W. vo svojej výpovedi pred vyšetrovateľom dňa 10. januára 2008 uviedol, že žalobcovi zvykne zavolať ohľadom rôznych zmien na vozidlách a tento mu povie, kedy má prísť v závislosti od počtu ľudí, prípadne mu povie, aby prišiel na druhý deň. Takýchto zmien urobil na ODI OR PZ v Čadci asi 20, pričom niekedy bol za žalobcom aj osobne. Ďalej dal do pozornosti, že na základe prehratia záznamov ITP V. W. uviedol, že nechcel zabíjať čas v dlhých radoch a preto telefonoval žalobcovi, s ktorým sa dohodol podľa zaťaženia pracovníkov. Taktiež pripustil, že ohliadky vozidiel boli vykonávané aj v ich firme, čo vždy vykonával žalobca, ktorého potom opäť navštívil s dokladmi, aby zabezpečil vykonanie zmeny.

Žalovaný poukázal aj na výpoveď I. W., ktorý potvrdil, že žalobca mu pomáhal prihlasovať vozidlá do evidencií, a to vozidlá patriace obci Klokočov, pričom žalobca sám vykonával obhliadku vozidiel. Ďalej uviedol, že na ODI OR PZ v Čadci nikdy nestál v rade, ani sa nezapisoval, telefonicky si u žalobcu vybavil, kedy má prísť.

V napadnutom rozhodnutí žalovaného sa súčasne uvádza, že V. Q. vo svojej výpovedi potvrdil, že firma Promont s.r.o. žalobcovi dodala „nejaké uhoľníky“ na plot, čo mu nebolo účtované. Nakoľko ich firma menila sídlo, museli byť vydané nové osvedčenia o evidencii vozidiel, preto bol osobne na ODI OR PZ v Čadci, zobral si časenuku a odovzdal doklady. Potom už iba zatelefonoval žalobcovi, ktorý mu povedal, že pre hotové doklady môže prísť hocikedy do skončenia pracovnej doby.

Vo výpovedi Y. B. sa uvádza, že sa so žalobcom pozná, pričom tento na jeho požiadanie vykonal ohliadku traktora v K. O.. Rovnako tak potvrdil, že požiadal žalobcu o pridelenie lepšieho ev. čísla na motorové vozidlo pre syna, na základe čoho mu bolo pridelené ev. č. 800. Za uvedené žalobcovi nič nedal, avšak nevie, či mu niečo nedal jeho syn. Dodal, že keď chodí žalobcu otravovať s vybavovaním nejakých vecí, tak mu zanesol 10 litrov čučoriedok.

Po oboznámení sa so spisovým materiálom obsiahnutým v súdnom spise ako aj administratívnom spise, je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné poukázať aj na výpovede svedkov X. I., Y. I., Q. Q., F. V. a J. W., ktorí zhodne vypovedali, že nemajú vedomosť o tom, že by boli požiadaní riaditeľom ODI, aby vykonávali nejaké úkony mimo poradia a ani si nevšimli, že by nejaké úkony boli mimo poradia vykonávané. Realizovali úkony, ktoré boli zapísané v poradovníku a pri vybavovaní boli vždy prítomní

držitelia alebo oprávnené osoby. Taktiež nemali vedomosť, že by riaditeľ ODI mal nejaké výhody z vybavovaných stránok, ani neboli svedkom prijímania úplatku. Na uvedené nebol ani dôvod, nakoľko stránky boli vybavované priebežne.

Zároveň odvolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že v upovedomení o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru správny orgán prvého stupňa zo dňa 31. januára 2008 uvádza, že konanie žalobcu malo spočívať v tom, že uprednostňoval fyzické a právnické osoby pri vybavovaní evidenčných úkonov na ODI v Čadci, pričom od týchto osôb prijímal drobné pozornosti (čučoriedky). Taktiež v personálnom rozkaze č. 44 zo dňa 27. februára 2008 je zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy odôvodnené tým, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným, keď ako riaditeľ ODI v Čadci uprednostňoval a zvýhodňoval pri vykonávaní evidenčných úkonov k motorovým vozidlám osoby, ktoré mu za to poskytli rôzne výhody alebo služby. Avšak v preskúmanom rozhodnutí žalovaného č. SLV-PS-PK-165/2010 zo dňa 22. februára 2011 tento zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy vidí už len v skutočnosti, keď žalobca mal ako riaditeľ ODI OR PZ v Čadci uprednostňovať a zvýhodňovať pri vykonávaní evidenčných úkonov k motorovým vozidlám iné osoby, čím konal v rozpore s pokynom svojho nadriadeného. Teda žalovaný sa opomenul vysporiadať s tým, že žalobcovi v priebehu administratívneho konania kládol za vinu aj prijímanie rôznych výhod alebo služieb za uvádzané konanie.

Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu v danej veci postupom uvedeným vyššie dospel k záveru, že žalovaný v danom prípade nekonal v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si nežadovál dostatok relevantných skutočností pre svoje rozhodnutie, náležite vo veci nezistil skutočný stav, keď neodstránil rozpory vo vykonaných dôkazoch. Povinnosťou správneho orgánu bolo úplne a presne zistiť skutočný stav veci a následne zistené skutočnosti uviesť v odôvodnení rozhodnutia spolu s uvedením relevantných dôvodov ako aj to, akým spôsobom sa vysporiadal s existujúcimi rozpormi. Pokiaľ dospel k záveru, že zistené skutočnosti sú dôvodom prepustenia v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, mal tento svoj záver náležite odôvodniť.

Zákonná definícia dôvodu prepustenia podľa § 192 ods. § 1 písm. e/ vyžaduje kumulatívne naplnenie oboch domnienok, a to, porušenie služobnej povinnosti alebo služobnej prisahy zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu administratívneho spisu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by boli právnym základom pre uvedený záver.

Odôvodnenie správneho rozhodnutia musí smerovať ku konkrétnym okolnostiam zisteným v jednotlivom prípade. Nemožno za súladné s § 214 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. považovať odôvodnenie obsahujúce len všeobecné konštatácie, že služobná povinnosť bola porušená zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, bez vysporiadania sa so skutkovými okolnosťami konkrétneho prípadu. Je tiež potrebné poukázať na skutočnosť, že žalovaný sa rovnako žiadnym spôsobom nevysporiadal so stanoviskom odborového orgánu v zmysle § 225 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. Toto vyjadrenie nie je záväzné, ako správne žalovaný uviedol, čo však neznamená, že nemá vo vzťahu k predmetu konania žiadnu relevanciu. Žalovaný je povinný sa s jeho obsahom vysporiadať, a dôvodiť pre ktoré okolnosti nebolo resp. nemohlo byť toto stanovisko realizované. Ak by bol akceptovaný rýdzo formalistický prístup žalovaného, bolo by otázne aký význam (okrem formálneho naplnenia znenia cit. zákona) by uvedené stanovisko malo.

V súvislosti s uvedeným bude úlohou žalovaného v ďalšom konaní odstrániť rozpory vo vykonaných dôkazoch a následne ustáliť skutkový stav. Následne bude jeho povinnosťou tento náležite zistený skutkový stav vyhodnotiť, pričom bude vychádzať najmä z dôkazov získaných v konaní pred správnym orgánom, a ak v súvislosti so zistenými skutočnosťami dospeje k záveru, že porušenie povinnosti uvedenej v § 136 zákona č. 73/1998 Z. z. dosahuje intenzitu porušenia služobnej povinnosti a služobnej prisahy zvlášť hrubým spôsobom, náležite tento záver odôvodní a rovnako uvedie aj dôvody, pre ktoré by ponechanie žalobcu by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Odvolací súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že v danej veci už raz rozhodol rozsudkom zo dňa 20. októbra 2010 sp. zn. 8Sžo/11/2010. V odôvodnení uvedeného rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil v zmysle § 250j ods. 6 OSP záväzný právny názor, podľa ktorého mal žalovaný v novom konaní vychádzať pri hodnotení dôkazov z obsahu dôkazov, ktoré boli zadovážené pri vlastnom šetrení nadriadeného, ako aj zadovážených v trestnom konaní a na základe takto vyhodnotených dôkazov opätovne rozhodnúť.

Na základe uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť podľa § 250ja ods. 3 OSP tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-165/2010 zo dňa 22. februára 2011 zrušuje z dôvodu, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov, ako aj z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu (§ 250j ods. 2 písm. b/, c/ OSP) a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Na margo veci odvolací súd uvádza, že v správnom súdnictve je (krajský) súd viazaný obsahom jednotlivých bodov žaloby a v odôvodnení rozhodnutia sa musí s nimi vyporiadať. Len Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako odvolaciemu súdu v správnom súdnictve zákon umožňuje, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v odôvodnení sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP). Z citovaného odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa však vyplýva, že tento sa uvedených zákonných zásad dôsledne nepridržiaval, keď v odôvodnení poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Následkom tohto postupu sa jeho rozhodnutie stalo nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov, a preto mu chýba presvedčivosť požadovaná zákonom (§ 157 ods. 2 posledná veta v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP).

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu spolu vo výške 234,17 € spočívajúcu v:

- náhrade za úkony právnej pomoci vo výške podľa § 11 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Vyhláška“), za rok 2011 vo výške 128,82 € (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd vo veci samej - žaloba /§ 14 ods. 1 písm. a/, b/ Vyhlášky/, v uplatnenej výške á 57 €, režijný paušál k dvom úkonom /§ 16 ods. 3 Vyhlášky/, vo výške á 7,41 €).

- náhrade za úkon právnej pomoci za rok 2012 vo výške 66,32 € (písomné podanie na súd vo veci samej - odvolanie, v uplatnenej výške á 58,69 €, režijný paušál k jednému úkonu vo výške á 7,63 €).

Taktiež bola právnenému zástupcovi žalobcu, ktorý je platiteľom DPH, priznaná uplatnená DPH zo základu 195,14 € podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo výške 20 % v sume 39,03 €.

Žalovaný je povinný náhradu trov konania podľa § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP uhradiť na bankový účet právneho zástupcu žalobcu vedený v SLSP a.s., číslo účtu 0310880138/0900.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.